

[Haunstrup Clemmensen.]

tægt, og måske også i erkendelse af, at mange af de faciliteter, som den danske stat i øvrigt stiller til rådighed for sine borgere, ikke så udpræget kommer dem til gode.

Hvis man derfor går ind for denne tankegang, må det vel være naturligt at se på konsekvenserne over for andre borgere. Der er allerede fra denne talerstol nævnt eksempler herpå i forbindelse med andre danske, der arbejder i udlandet. Men det må vel også være rimeligt at sige, at der kan være problemer for medborgere, der arbejder på havet og har særlige omkostninger, og som heller ikke i udpræget grad får nytte af alle de faciliteter, samfundet stiller til rådighed for sine borgere. Vi lægger meget vægt på, at vi i det kommende udvalgsarbejde går ind i en saglig overvejelse på disse områder; det er nødvendigt og rimeligt. Det nytter vel desværre ikke så forfærdelig meget at appellere til den højtærede fiskeriminister om at yde bistand og vise forståelse på dette område, for det er vel ikke alle fiskerierorganisationernes forslag, den højtærede minister altid føler sig særlig tiltalt af, men det burde i hvert fald ud fra en saglig baggrund være muligt på dette område at vise forståelse, også under henvisning til norske lovgivningsregler, over for fiskerne i Danmark.

Må jeg endelig for det tredje gøre en række bemærkninger vedrørende beskatningen af en- og tofamilieshusenes ejere. Jeg vil gerne have lov til at erindre om, at denne sag har en meget tydelig forhistorie. Det konservative folkeparti og venstre tog i sidste samling et initiativ på dette område, idet man over for regeringen lagde megen vægt på — og tog det frem netop i det høje ting — at den kommende 13. almindelige vurdering ikke skulle få urimelige virkninger i beskatningsmæssig henseende for en- og tofamilieshusenes indehavere. Det vil vel være en overdrivelse at påstå, at dette initiativ fra de to store borgerlige partiers side ligefrem blev mødt som en venlighed fra regeringspartiets side, men jeg synes, der er grund til at glæde sig over, at dette initiativ i hvert fald ikke har været helt forgæves, men at man tværtimod i det forslag, der nu foreligger til arbejdsgrundlag for folketinget, har forsøgt at nærme sig netop de synspunk-

ter, som vi lagde til grund for vor forespørgselsdebat.

Ingen kan i hvert fald være i tvivl om, at den 13. almindelige vurdering vil medføre overordentlig store stigninger i ejendomsværdierne, og deri ligger vel også et udtryk — et desværre meget håndfast udtryk — for den inflationsagtige stigning, der er sket blot inden for de 5 år, der er gået, siden den 12. almindelige vurdering fandt sted.

Vi mener det derfor sagligt velbegrundet, at der virkelig sker en nedsættelse af den procentvise af den stærkt forhøjede ejendomsværdi, på grundlag af hvilken lejeværdien skal beregnes, og vi finder det også rimeligt, at vedligeholdelsesfradragprocenten reguleres, samt at maksimums- og minimumsgrænserne forøges. Vi vil i udvalget være rede til at se nærmere på de af regeringen foreslåede procentvise ændringer på dette område, og vi vil være rede til at gå ind for et sagligt og hurtigt udvalgsarbejde også på dette felt.

Det må være rimeligt at erkende, at når etageejendommenes lejere konstaterer en stigning i deres boligudgift, må tilsvarende stigninger også forekomme for en- og tofamilieshusenes indehavere. Det er vi i princippet rede til at anerkende, og vi er selvfølgelig også rede til at sammenholde de rent faktiske stigninger i vedligeholdelsesudgifterne med de virkninger, den ændring af procenten, som her er foreslået, vil få.

Det er endnu lidt svært at vurdere alt for nøjagtigt, hvilke stigninger den 13. almindelige vurdering vil medføre, men det er jo muligt, vi efterhånden i udvalget kan få nærmere oplysninger herom. Det vil imidlertid være gennemsnitstal, og derfor må vi vel også se på, hvordan virkningen kan være for en række grupper, der er anderledes stillet end dem, gennemsnitstallene drejer sig om.

Men som sagt, ret skal være ret, når den høje regering dog på dette område har lyttet til de forslag og de tanker, oppositionen har givet udtryk for, så skal det ikke bebrejdes den; tværtimod må det være tilladt at udtrykke et fromt håb om, at man på andre områder vil vise tilsvarende forståelse. Landets ledelse ville blive bedre deraf. Jeg er klar over, at det udvalgsarbejde vi her skal ind i, haster, og vi vil derfor